

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Capvt XXIII. Acacii Beroeae episcopi ad Cyrillum epistola.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

hostem infensum versus, quosdam
præstigiatores desperatæque for-
tis homines in vnum colligere,
eosque vt mendacia in vulgus de
me spargant, subornare non de-
finit. Et forte non iniuria id no-
bis incommodi accidit. Nam si
zelum Dei habuissemus, seduli-
que patrum pietatis imitatores
fuissemus, iustam iam dudum san-
ctamque condemnationis senten-
tiam in eos tulissemus, qui contra
Christum obloqui, & tam nos ip-
sos qui in viuis adhuc degimus,
quam sanctos patres qui iam olim
ad Deum commigrarunt, ana-
themate ferire ausi sunt. Qua
quidem sententia & iis quoque,
vt probabile fit, poteramus me-
deri, qui ex plebe fidei scanda-
lum passi fuerant. Saluta quæ tecum est fraternitatem : te, quæ me-
cum est, in Domino salutatur.

CAPVT XXIII.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΥ΄.

*Acacii Beroæ episcopi ad Cyril-
lum epistola.*

Ακακίου Βερόρας Ἐπισκόπου πρὸς
Κυρίλλον Ἐπισκόπον.

*Domino meo per omnia sanctissi-
mo, Deoque dilectissimo epi-
scopo Cyrillo, Acacius in
Domino Sal.*

Τῷ δεσπότῃ μου τῷ πάντῃ ἀγιωτά-
τῳ, καὶ θεοφιλεστάτῳ Ἐπισκόπῳ
Κυρίλλῳ, Ακακίος ἐν
κυρίῳ χαίρειν.

PIETATIS tuæ literas nuper
ad nos perlatas, propter ru-
mores & turbas in vrbe Constan-
tinopolitana excitatas, infâustis
lacrymis lamentisque plenas legi;
in quibus elucet Christianæ fidei
profunditas, dum hoc etiam inter
alia continent, principio quoque
hæc in medium afferre fuisse su-
peruacaneum. Quam enim vtili-
tatem insignis ille disputator A-
pollinaris Laodicens in eccle-
siam attulit, dum veluti vnus e
principibus de recta fide aduersus

ΕΝΕΤΥΧΟΝ χεῖμασι τῆς
σῆς θεοσεβείας, ἐκ τῆ συνειδήσεως ἡ-
μῶν ἀποδοδεῖσιν ἀπακρίτως, διακρύβαν
καὶ θρῶνων μεσοῖς, τῷ καὶ Κωνσταντινου-
πολιν θρυλλουμένων ἔνεκεν· ἐν οἷς καὶ
κρατεῖ τὸ * βάθος τῆς καὶ Χερσονήσου
σεως, καὶ δὲ μετέχουσιν, ὡς ἀει-
πὸν ὡς τὸ καὶ πλεονάζειν εἰς μέσον
ἀρχαῖα. ὅτι ὡς ἔφησεν Ἀπολλινάριος
ὁ Λαοδικαῖος, εἰς ὧν ἐν πῶς ἐμπα-
σθεν ὁ μέγας ἀγωνιστής, ὁ ὑπὲρ τῆς
ὀρθῆς πίστεως κραταῖως πρὸς τοῦ

ANNO
CHRISTI
431.

ἐχθροὺς μαχασάμενος, θρασυήτας ἐ-
αυτῇ τῇ θείᾳ, ἔειπεν ὡς ὁ
καὶ ἐν τῇ ἀδελφῇ τῇ Χριστῷ πίστι;
οὐ παρεσκεύασεν ἐν τοῖς χρηματικοῖς
ἐαυτῇ τῇ καθολοῦ ἐκκλησίᾳ
λογισθῆναι; ἐκ ἐρητιᾶς ἡνι τῇ
ἡμῶν ὁπισκόπων, * αἰσχυρὰν βο-
λομένην τὰ ὑπὲρ αὐτῶν μὴ πε-
ργάζεσθαι τῶν δὲ διακονούντων, ἐρ-
ρωμένη τῇ διδασκίᾳ καὶ ἐντελέσει-
σθαι πάντων ῥημάτων πλὴν φωνῶν· πῶς
ὁ πατήρ θεὸς μονογενὴ ἐγγενήσας, σιωπῇ
ἡμαῶν; καὶ περιόνοτος ἔλεος ἀπη-
λεθμήσατο, ὡς διαλαυνταῖς ἡδὲ ἡ
ἐρῶν καὶ μικρὸν πάσας ὁμοῦ τὰς
κατ' οὐρανὸν δυνάμεις, μή τι γὰρ ἀν-
θρώποις, καὶ ἐννοιαὶ ἀνθρώπων. πῶς
δὲ ἐκ ἀδικαίας καὶ πρῆπουσι ἡ ὁρ-
αίνεσις τῇ δυνάμει γραφῶν ἐκδιδα-
σκουσαι· βαδύνεσθαι οὐ μὴ ζητῆς, καὶ
ἰσχυρότερά οὐ μὴ * ἐξέταξαι. ἀπε-
στέλλει τῇ ταῦτα διδασκῶν· ὅτι χρεῖα
οὐ τῇ κρυπτήν. * ὅτι ὑπὸ ἀπολογίᾳ
ζητοῦντες τῇ ταῦτα ἐννοήσας καὶ
φράσαι ὁπισκοπῶντων, παρόμοιον
τὸ λέγειν πεποιθέναι, ὡς ἐπὶ μέν-
τιν ὁ μακάριος Παυλῖνος ὁ ὁπισκο-
πος, ὃς παρητήτο τρεῖς ὑποστάσεις
λέγειν ῥητῶς, δυνάμει καὶ δυνάμει
* ταῦτα φρονῶν, * ταῦτα μελιῶν.
ἡκολούθησε δὲ τοῖς δυτικοῖς θεοφιλέ-
σιν ὁπισκόποις, πῶς ἐξενώσασθαι τῇ Ρω-
μαϊκῇ φωνῇ, καὶ μὴ δυνάσασθαι
περὶ τῇ ἡμετέρᾳ τῇ Γραμμῶν φρά-
σιν τρεῖς ὑποστάσεις λέγειν.

Γὰρ ὅτι χρεῖα πάντας ἡμᾶς τῶν
δυναμῶν συναλγεῖν καὶ συμ-
πάσχειν τῇ ἐκκλησίᾳ τῇ θεοῦ φωνῇ
omnes, qui ecclesiæ Dei vicem dolere, eidemque compati possu-

Concil. Tom. 5.

fidei hostes depugnat? An non,
dum suæ sapientiæ nimium fidit,
dumque ex inuiis planeque im-
permeabilibus, quosdam meatus
& quasi vias in incontaminatam
simplicemque Christi fidem in-
troducere nititur, id conatu suo
consecutus est, ut ab vniuersa
catholica ecclesia inter schisma-
ticos haberetur? An non a quo-
dam veterum episcoporum, inte-
gro sensu & perfecta mentis intel-
ligentia dictum est, dum bene af-
fectos, ne curiosius quæ huma-
num captum excedunt, peruesti-
garent, reprimere vellet; Quo-
modo, inquit, pater vnigenitum
genuerit, silentio honoretur? Et
in sermonis progressu addit: Hu-
iusce rei inuestigatio omnes pro-
pmodum cælestes virtutes, ne-
dum homines, hominumve co-
gitationes excedit. Quomodo ve-
ro necessaria conueniensque non
est illa sacrarum scripturarum ad-
monitio: *Altiora te ne quaeris, Eccl. 3.*
et fortiora te ne perscrutatus fueris.
Quæ tibi præcepta sunt, ea cogita:
non est enim tibi necessarium ea
quæ abscondita sunt, videre ocu-
lis tuis. Illi autem qui inquirunt,
qua ratione eos excusent qui hæc
cognoscere effarive laborant, e-
iusmodi quid passos aiunt, quale
beato Paulino episcopo accidisse
traditur. Hic enim etsi tres hy-
postases palam dicere recusaret,
re tamen & virtute ab illorum
sententia & fide, qui hoc profite-
bantur, non recedebat. Sectaba-
tur hic autem piissimos occiden-
tis episcopos, propterea quod Ro-
manæ linguæ angustia, sicuti no-
stra Græca phrasis, tres hypostases
dicere commode non ferat.

Verum enimvero oportet nos

Bbb ij

Basilus in
oratione de
natiuitate
Christi.

Eccl. 3.
v. 22.

Vide Hie-
ron. ep. 57.
& 58. ad Da-
masum.

mus, nullum non conatum ac studium adhibere, quo vocem male elapsam reprimamus, ne quam hinc occasionem aucupentur illi qui Dei ecclesiam diuellere discindereque parati sunt. Quamobrem si quid tale initio effluxit, quod multos merito religiosos pioque homines affligat & conturbet, tuam integritatem, omnibusque numeris absolutam prudentiam summopere niti decet, ut motum hunc continuo sedet: quamquam, ut iam dixi, multum clero adscripti, tum plebei quoque ex vrbe Constantinopolitana Antiochiam & ad nos usque venientes, defendere videntur quod dictum est. Aiunt enim, in sensu nihil continere, quod vel apostolicæ doctrinæ aduersetur, vel fidei a sanctis patribus in Nicæa, ad Homousion constitutum congregatis, definitæ, & vniuersæ ecclesiæ traditæ repugnet. Cum præsens itaque tempus ad hoc prouocet, labores quæso, quantum prudentia & compassionem valeas, ostendere: neque graueris, elapsum verbum, in eorum gratiam qui hauserunt, & ob id diuulsi sunt, per tuam sanctitatem, cuique sacerdotii auctoritatem, ad eum modum comprimere, ut ea nunc præcipue meditari moliri-que videaris, quæ poteris, ecclesia catholica grauiter hoc tempore agitata, & fluctibus pene merfa, magis magisque intumescens. Voce proinde Dominica utens, spiritaleque mare, quod modo turbatum cernitur, increpans, illud depromas: *Tace, obmutesce.*

Pietatis tuæ epistolam sanctissimo Iohanni ecclesiæ Antiochenæ episcopo legi curavi; quā ille

πολλοὶ ποιῆσαι, κατατεῖλαι τὴν ὁμοῦ ἐκκλησίαν φωνῶν, ὅπως μὴ πρὸς φασὶς δοθῇ τοῖς διαχρίζον καὶ διατέμνουν τὴν ἐκκλησίαν τῆς θεοῦ ἐπιμίως ἔχουσι. διὸ καὶ τὴν ἐντέλῃ καὶ ἀπειρημένῳ σώσειν, εἰ καὶ ἡ θεοδοσίον τὴν δὲ καὶ ἐλὲ-χθῇ τὸ λυπεῖν, καὶ διατρέχον πολλοὺς τῶν βλαβῶν καὶ φιλοχρίτων διωκόμεν, κατατεῖλαι τὸ κινῆσαι εἰ καὶ τὰ μάλιστα, ὡς φησὶς ἐφ' ἡμῶν, πολλοὶ τῶν ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως ἀφικνουμένων εἰς Ἀντιόχiam καὶ πρὸς ἡμᾶς, τῶν μὲν κληρικῶν, τῶν δὲ λαϊκῶν, συνηγορεῖν δοκοῦσι τῷ ρηθέντι ρητῷ, ἐκ συνήθως ἔχοντι καὶ διατίθενται τῇ ἀποστολικῇ πίστι, πρὸς δὲ καὶ τῇ τῶν ἀγίων πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ συνελθόντων πρὸς τῆς ὁμοουσίου θεοσεύσεως καὶ διαδοχῆς εἰς πᾶσαν τὴν καθόλου ἐκκλησίαν. τὸ εὖναι συνεπὲς καὶ συμπληρικὸν καὶ ἐντέλῃς τῆς οἰκουμενικῆς, καὶ τοῦ καλουμένου, ὁπιδείξασθαι κατὰ ἐξέλιξιν, μεσιτείας σου τῆς ἀγιοσύνης τῷ ρηθέντι ρητῷ πρὸς τοὺς ἀκούσαντας καὶ διαρρήγνυτας ὥστε σου τὴν ἀγιοσύνην ἐκείνην ἀφρονῆσαι τε καὶ ὁπτεῖσαι, ἀδωθήσεται, χαμαζομένης ὅτι τῆς ἀφρόντος τῆς καθόλου ἐκκλησίας, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς ὑψὺ ἀναπεμφθῆναι, δεσποτικῇ ὑνι φωνῇ καὶ ὁπιδείξοντα τῇ νοπῇ παλάτῃ, ὅτι τῆς ἀφρόντος δοκούσῃ διατρέχῃ καὶ ἐπαρῶντα τὸ σῶμα, πεφύμισο.

Εποῖσα ὁ ἀναγνωσθῆναι τὴν ὁμολογίαν τῆς οἰκουμενικῆς ἀγιοσύνης τῶν ἀγιοπατρῶν ὁπιδείξοντα τῇ νοπῇ τῆς ἀντιόχου ἰωάννη τῷ τῆς ἀντιόχου

